

A Fővárosi Ítéltábla a Réti, Antall és Társai Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Dr. Kálmán Kinga Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében,
a Budapest Környéki Törvényszék 2015. december 9. napján kelt, 3.G.40.364/2010/103. számú ítélete ellen, az alperes által benyújtott fellebbezés folytán, a 2016. május 11. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az alperes marasztalására irányuló kereset tekintetében a pert megszünteti és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részben hatályon kívül helyezi; az elsőfokú bíróság ítéletének megállapításra vonatkozó rendelkezését helybenhagyja; a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.512.867 (Egymillió-ötszáztizzenkétezer-nyolcszázhatvanhét) forintról 685.004 (Hatszáznyolcvanötezer-négy) forintra leszállítja és elrendeli a le nem rótt 1.500.000 (Egymillió-ötszázézer) forint elsőfokú eljárási illeték törlését.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (Százézer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 48.000 (Negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 103. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes mint az **Ú Kft. "f.a."** vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal a társasági vagyont 28.462.471 forint mértékben csökkent, amely vagyonsökkenés erejéig az alperes kártérítési felelősséggel tartozik a felszámolási eljárás során ki nem egyenlített hitelezői követelésekért; kötelezte egyúttal az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 28.462.471 forintot és 1.512.867 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában - a tényállás körében - rögzítette a törvényszék, hogy az alperes tagja és önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője is volt a házastársával 2003. november 27-én alapított **Ú Kft.-nek** (a továbbiakban: adós társaság). A társaság eredeti tevékenysége, a rendezvény szervezés bővítése érdekében 2006. július 3-án taggá vált a társaságban **St.S.** és házastársa, **St.néK.É.. St.S.** 2006. szeptember 19-től önálló képviseletre jogosult ügyvezetője volt a cégnek, az alperes mellett.

Az adós társaság 2005. évig folyamatosan növekvő árbevétellel működött, a profilbővítéssel eszközölt anyagi ráfordítások azonban nem hozták meg a várt eredményeket, a folyamatosan felmerülő költségek a keletkező profitot felemésztették. 2006-tól kezdődően a megrendelések elmaradásával a társaság árbevétele is visszaesett, amelyhez jelentősen hozzájárult az is, hogy a tagok között nem volt zavartalan az együttműködés, ami megnehezítette a társaság mindennapi működését.

2006-ban - a költségeket fedező bevétel elmaradása miatt - a társaság fizetőképessége fokozatosan romlott, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2006. december 31-ére mindenképpen bekövetkezett.

Az adós társaság az alperes vezetése alatt 2007-ben is folytatta a tevékenységét, kisebb horderejű megrendeléseket teljesített; az alperes ügyvezetői intézkedései azonban ez év folyamán a társaság tevékenységének beszüntetését célozták: 2007. április 25-én házastársával az adóséval azonos tevékenységet folytató céget hozott létre (**C Kft.** néven), a jelentősebb volumenű megrendelések átvitele érdekében ezen új társaságba. Az alperes ugyanebből a célból értékesítette az adós rendezvényszervezést szolgáló eszközeit (nyomtatók, tehergépkocsik, logó, egyéb eszközök) az újonnan alapított cég részére, az irodaházi étkezde üzemeltetését jelentő feladatot pedig átengedte testvére (**B.D.**) érdekkörébe tartozó társaság részére (**K Kft.**), amely ügylettel egyúttal eladásra kerültek az adósnak az étkezde üzemeltetéshez szükséges eszközei is.

Az alperes ügyvezetőként az adós társaság egyéb ingóságait házastársa, **Bné.V.K.** és korábbi üzleti partnere (**A Kft.**) részére értékesítette.

A vagyontérkesítéssel párhuzamosan az adós társaság tagjai tárgyalásokat folytattak az **S** házaspár tagsági jogviszonyának megszüntetéséről, amelyre végül a 2007. július 2-i üzletrész adásvételi szerződéssel került sor. Az alperes és házastársa vevőként 19.000.000 forint vételár ellenében vásárolta meg **Stné.K.É.** társaságban levő üzletrészenek 50%-át, visszafizetésre került továbbá az eladó részére 4.000.000 forint tagi kölcsön is, és ezzel együtt megszüntetésre került **St.S.** ügyvezetői megbízatása is a cégben.

Erre az időre a társaság gyakorlatilag kiüresedett, egy tehergépjármű kivételével ingó vagyontárgyait az alperes bruttó 16.422.530 forint vételárért értékesítette, a cég 2007. év végére valamennyi munkavállalóját el is bocsátotta. Az adós a tulajdonában maradt tehergépjárműtől 2008. év elején 628.050 forint értékesítési áron vált meg, amellyel ingóvagyonra meg is szűnt.

A társaság vagyona 28.462.471 forinttal csökkent.

Az alperes ügyvezetőként ezt követően intézkedett 2008. február 20-ára, majd 2008. április 23-i időpontra a taggyűlés összehívása iránt, a társaság jogutód nélküli megszüntetése és a végelszámolásának elhatározása céljából. A tagok a 2008. április 28-i kezdő időponttal elhatározott végelszámolási eljárás lefolytatására az **M Kft.**-t bízták meg végelszámolóként. Az alperes vezető tisztségviselőként nem teljesítette a társaság iratainak átadására vonatkozó kötelezettségét a végelszámoló felé, a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Cégtv.) 98. § (3) bekezdése szerint.

A végelszámoló 2008. július 29-én kelt kérelmére a ... Bíróság a ...**Fpk....** számú végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. Az adós 2009. február 25-i kezdő időponttal felszámolás alá került.

A felperes hitelezőként bejelentkezett a felszámolási eljárásba; a 2009. április 2-i igénybejelentése alapján a felszámoló a követeléséből 15.246.452 forint tőketartozást [f] kategória], 12.616.020 forint késedelmi kamatot [g] kategória], valamint 500.000 forint perköltséget [f] kategória] vett nyilvántartásba és sorolt be, azt követően, hogy 2010. május 14-én jogerőre emelkedett a ... Bíróság 12.G.28.148/2005/29. számú ítélete az adós marasztalásáról a felperes felé.

A felszámolási eljárásban hat hitelező, összesen 132.585.100 forint összegben jelentett be követelést az adóssal szemben. Az alperes ügyvezetői mulasztása miatt a végelszámoló sem tudott iratot szolgáltatni a felszámolónak, aki ezért a felszámolási eljárás egyszerűsített szabályok szerinti

befejezését kezdeményezte. Kérése alapján a ... Bíróság a 2010. augusztus 4-én jogerőre emelkedett, **...Fpk....** számú végzésével - hitelezői igény kielégítése nélkül - döntött a felszámolási eljárás befejezéséről és az adós megszüntetéséről.

A felperes hitelezőként a 2010. július 14-én benyújtott, majd az eljárás során módosított keresetében egyrészt 28.462.471 forint vagyonsökkenés tekintetében az alperes felelősségének megállapítását kérte ügyvezetőként, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának (1) bekezdése szerint, kérte továbbá a felszámolási eljárás befejezésének eredményére tekintettel az alperes kötelezését 28.462.471 forint megfizetésére, a Cstv. 33/A. §-ának (3) bekezdése alapján.

Keresete alapjául azt adta elő, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2006. december 31-ével megvalósult; az alperes ügyvezetőként jogellenes magatartást tanúsította, amikor a hitelezői igények fedezetét jelentő társasági vagyont elvonta, a társaság és az alperes érdekkörébe tartozó személyek részére értékesítette, ezáltal a felperes és más hitelezők követeléseinek kielégítését teljes egészében megghiúsította. Hivatkozott a hitelezői érdekek sérelmének vélelmére is a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatva a felperes hitelezői jogállását a felszámolási eljárásban, ebből fakadóan keresetességi jogát, vitatta továbbá a kártérítési felelősség valamennyi elemét, a kereset jogalapját és összecszerúságát egyaránt.

Az elsőfokú bíróság a felszámolási kérelem 2008. augusztus 19-i benyújtásakor hatályos jogszabályi rendelkezések, a Cstv. 33/A. § (1), (2) és (3) bekezdései, a Cégtv. 18. § (1) és (3) bekezdése alapján elsőként azt rögzítette, hogy az alperes a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben (a cég alapításától kezdve folyamatosan) önálló képviselőre jogosult vezető tisztségviselője volt az adós társaságnak, vele szemben a felperes hitelezőként jogosult volt a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti per kezdeményezésére. A felperes kétséget kizáróan alátámasztotta a hitelezői minőségét, a perindítási jogát igazolták a felszámolási eljárás iratai és a felszámoló visszaigazolása.

A törvényszék rögzítette, hogy a perben kirendelt igazságügyi könyvszakértő véleménye szerint az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2006. december 31-ével bekövetkezett, amellyel kapcsolatban a szakvélemény helyességét a felek egyike sem tette vitássá. A Cégtv. 18. §-ában foglalt rendelkezés egyidejű alkalmazásával megállapíthatónak találta a bíróság a hitelezői érdekek sérelmének vélelmezett tényállási elemét is a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint, tekintettel arra, hogy az alperes ügyvezetőként nem megfelelően gondoskodott a 2006., 2007., 2008. évi beszámolók közzétételéről és letétbe helyezéséről; a cégbírósághoz történő beterjesztéssel nem tett eleget a céginformációs szolgálat felé elektronikusan teljesítendő jogszabályi elvárásnak.

Annak kiemelésével, hogy az alperes ügyvezetőként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését (2006. december 31.) követően a társaság tevékenységét kiszervezte az adósával azonos tevékenység folytatására létrehozott másik társaság javára, tudatosan arra törekedett, hogy a nagyobb volumenű megrendelések az új céghez kerüljenek, ezzel együtt a cég még meglévő vagyontárgyainak egy részét is az újonnan alapított társaság részére értékesítette, az elsőfokú bíróság arra is utalt, hogy a bevételek szükségszerű elmaradásával nyilvánvalóan csökkent a társaság vagyona. Nem támasztották alá bizonylatok az alperes arra vonatkozó védekezését, hogy a vagyontárgyak értékesítése a társaság kiadásainak csökkentése és a hitelezői követelések kiegyenlítése érdekében történt; az iratok hiánya miatt e körben a bizonyítatlanság következménye az iratörzésre köteles alperes terhén volt értékelendő. Az alperesre hárult annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után valamennyi, az adott helyzetben elvárható intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében; e bizonyítási kötelezettségének azonban nem tett eleget, tényállítása valóságtartalmát **St.S.** tanúvallomása egyértelműen megkérdőjelezte.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes ügyvezetőként súlyosan megsértette a hitelezői érdekek elsődlegességének követelményét azzal, hogy a hitelezői igényeket megalapozó tartozások

tudatában a társaság tevékenységének átcsoportosítását kezdte meg, elvonva ezáltal a hitelezők követelésének részbeni kielégítését szolgáló bevételi forrásokat is. A végelszámolás ezt követő kezdeményezése csupán annak látszatát keltette, hogy a hitelezői követelések még kielégíthetőek.

A törvényszék bizonyítottan találta azt is, hogy a társaság vagyona legalább a felperes által megjelölt 28.462.471 forinttal csökkent az alperes tevékenységet kiszervező és vagyonerősítő tevékenységének eredményeként, ezért e vagyonsökkenés tekintetében megállapította az alperes felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint, és ugyanezen összegben marasztalta is az alperest a felperes felé, a Cstv. 2011. április 27-én hatályos 33/A. § (3) bekezdésének alkalmazásával.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes kötelezését kérte az első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság egyes tényállási elemeket tévesen állapított meg, tévesen értékelte a bizonyítékokat, amelyek eredményeként téves jogi következtetésre jutott.

Kifejtette, hogy nem volt megállapítható vélelmezett hitelezői érdeksérelem a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján önmagában amiatt, hogy a Cégtv. 18. §-ában írt rendelkezéssel szemben az alperes elkésetten és papír alapon nyújtotta be a szükséges dokumentumokat. Álláspontja szerint az eljárása nem értékelhető úgy, hogy egyáltalán nem tett eleget a letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségnek, amelyhez a jogszabály az ott írt jogkövetkezményt fűzi.

A 28.462.471 forint vagyonsökkenés tekintetében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása mind ténybeli, mind jogi tekintetben megalapozatlan; az összeg a felperes hitelezői igényének végösszege, amelyet bizonyíték nem támasztott alá. Nem állt rendelkezésre bizonyíték az értékesített vagyonelemek valós piaci értékére; a vagyonsökkenés mértékére nem szolgáltatott kellő adatot a **GA Kft.** részéről eljáró **G.T.** szakvéleménye sem. A szakértő nem tudta megállapítani az egyes vagyonelemek valós piaci értékét, így azt sem, hogy az értékesítések eredményeként milyen vagyonsökkenés érte a társaságot. Vitatta annak az ítéleti megállapításnak a helytállóságát is, hogy a bevételek elmaradása miatt nyilvánvalóan csökkent a társaság vagyona, ami nem elegendő a felperes követelésének alátámasztására. Hangsúlyozta, hogy a vagyon értékesítésével befolyt összegek mint likvid források a társaság vagyonát képezték, az egyes vagyonelemek kicserélése miatt nem állapítható meg csökkenés a vagyonban. Sem a felperes bizonyítása, sem pedig a szakértői vélemény nem igazolta, hogy az ingóságok kikerülése milyen konkrét, számszerűsíthető hatással bírt a társaság bevételeire, vagyonállományára, ezért megalapozatlan az az ítéleti következtetés, hogy az ingóságok ellenérték fejében történt értékesítése a bevételek elmaradását és a vagyon csökkenését eredményezte.

A Pp. 177. § (1) bekezdésére hivatkozással állította, hogy nem tehetett ítéleti megállapítást a bíróság a vagyonsökkenés mértékére nézve, a szakkérdésbe tartozó vélemény megadása nélkül.

Álláspontja szerint nem kerülhetett volna sor a marasztalására, mögöttes felelősségének megállapítására, annak szükségképpen eleme, a vagyonsökkenés mértékének pontos megállapítása és a felperes e körben teljesített bizonyítása nélkül.

Vitatta az elsőfokú bíróság arra vonatkozó következtetését is, hogy nem nyert bizonyítást az alperes tényállítása a hitelezői követelések kiegyenlítése körében. Álláspontja szerint **St.S.** tanúvallomása a tanú pártatlansága és objektivitásának hiánya miatt nem volt figyelembe vehető. Az alperes állításának cáfolatára amiatt sem volt elfogadható a tanúvallomás, mert **St.S.** olyan tényeket állított egyes vagyonelemek értékesítésével kapcsolatban, amelyeket más bizonyíték nem támasztott alá, a tanú nyilatkozata iratellenes volt. Kiemelte **G.T.** szakértő véleményéből, hogy az alperesi kimutatások az értékesítés bevételeivel, a követelések kiegyenlítésével kapcsolatban pontosak és helytállóak voltak (7. oldal 2. pont, 8. oldal 3. pont, 8. oldal 4. pont). Állította ezért, hogy az elsőfokú bíróság tévesen minősítette előadását és tévesen mellőzte annak értékelését a felelősség alóli mentesülés körében. Hangsúlyozta, hogy a vagyonelemek értékesítéséből befolyt összegeket

fennálló hitelezői követelések kiegyenlítésére, az adós tartozásának csökkentésére fordította. A felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői követelésből több mint 103 millió forint az adóhatóság követelése volt, ezen igényen, valamint a felperes vitatott követelésén kívül négy további hitelező rendelkezett pár tíz- vagy százezer forintos igénnyel. Álláspontja szerint ez is igazolja, hogy az alperes a legtöbb hitelező követelését kiegyenlítette a felszámolási eljárás előtt, annak érdekében, hogy minél kevesebb hitelező irányába maradjon tartozása az adósnak.

Fenntartotta, hogy magatartásával teljesítette a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt elvárást, e törvényi követelmény ugyanis nem a hitelezői követelések teljes megszüntetésére, hanem csökkentésükre vonatkozik. Utalt arra is, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számviteli törvény) előírásai szerint nem terhelte céltartalék képzésének kötelezettsége, a privilegizálnak nem tekinthető felperesi követelésre.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Kérte továbbá az alperes marasztalását a másodfokú perköltségben.

A fellebbezéssel kapcsolatban arra mutatott rá, hogy az alperes sem vitatja az éves beszámoló jogszabályban előírt módon való benyújtásának elmaradását, ezért a Cstv. 33/A. §-ának (2) bekezdésében írt vélelem alkalmazható. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet szakértő által megállapított időpontjától az alperes a hitelezői érdekek elsődlegessége szerint volt köteles teljesíteni az ügyvezetési feladatokat, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. §-ának (3) bekezdése szerint.

Az alperes nem tett eleget a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint rá háruló bizonyítási kötelezettségnek; nem igazolta, hogy a hitelezők veszteségeinek csökkentése érdekében az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette. Ezzel ellenkező körülményt igazolt **St.S.** tanú aggálytalan vallomása.

Megjegyezte azt is, hogy nem értékelhető a felperes terhén a társaság iratai megőrzésére vonatkozó kötelezettség megsértése az alperes által.

Hangsúlyozta végül, hogy a felszámolási eljárás keretében egyáltalán nem nyertek kielégítést az adós hitelezői, az alperes a felszámolás elrendeléséig a céget kiürítette. Helytálló a törvényszék arra vonatkozó következtetése is, hogy az adós vagyona legalább a kereseti követeléssel egyező összegben csökkent.

Az alperesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset érdemi elutasítására irányuló fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla ugyanakkor a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 158. § (1) bekezdése szerint eljárva, a marasztalási kereset tekintetében pergátló körülményt észlelt és azt hivatalból vette figyelembe az alábbiak szerint.

Elsőként azt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az ügyvezetőként felmerülő helytállási kötelezettség érvényesítésére irányuló kereset - mind az eredeti, az alperes felelősségének megállapítására irányuló, mind pedig a módosított, a marasztalásra kiterjesztett igény - tekintetében az adóssal szemben kezdeményezett felszámolási eljárás 2008. augusztus 19-i megindításakor hatályos jogszabályi rendelkezéseket kellett alkalmazni.

A csodeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény, valamint az azzal összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2009. évi LI. törvény 51. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés értelmében, a Cstv. rendelkezései egységesen - a 2008. augusztus 19-én - hatályos szabályozás szerint voltak irányadóak a perben.

Az elsőfokú bíróság tévedett a keresetmódosítás 2011. április 27-i előterjesztésekor hatályos - de csak a 2009. szeptember 1. után kezdeményezett felszámolási eljárások esetén alkalmazható - Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében írt szabály alkalmazását illetően, amely jogszabályi rendelkezés szűk körben és időbeli hatállyal (2009. szeptember 1. és 2012. március 1. napja között indult felszámolási eljárások esetén) lehetővé tette a megállapítási perben a marasztalási igény egyidejű előterjesztését.

A Cstv. adott ügyben irányadó 33/A. §-ának (1) bekezdése szerint a hitelező vagy a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el (ideértve a környezeti terhek rendezését is), és ezáltal a társasági vagy a keresetben meghatározott mértékben csökkent. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

A (2) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A (3) bekezdésben foglalt rendelkezés a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorló személy felelősségének megállapítását szabályozza.

A Cstv. 63. §-ának (3) és (4) bekezdései szerint a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés], hogy a 33/A. § szerinti perben megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti és a követelések arányos kielégítéséről rendelkezik. Amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig a 33/A. § szerinti perben jogerős döntés nem születik, a (3) bekezdésben meghatározott jogvesztő határidő kezdő napja a 33/A. § szerinti jogerős bírósági döntés napját követő nap.

A Cstv. 63. § (3) és (4) bekezdéseiben írt rendelkezések alapján leszögezi az ítéletábra, hogy az ügyvezetői felelősség bíróság előtti érvényesítésének második lépcsője, az ügyvezető marasztalására irányuló per - a hitelezői követelés kielégítése érdekében - nem indítható meg a felelősség megállapítására indított per jogerős befejezését megelőzően. A 90 napos jogvesztő perindítási határidő megnyílásának kettős jogszabályi feltétele van: a felszámolási eljárás jogerős lezárása mellett szükség van a megállapítási per jogerős befejezésére is, az alperes felelősségének megállapításával.

Megállapította ezért a másodfokú bíróság, hogy az alperes felelősségének megállapítására indított jelen per [Cstv. 33/A. § (1) bekezdés] jogerős befejezését és a marasztalási perindítási határidő megnyíltát megelőzően, idő előtt terjesztette elő a felperes az alperes marasztalására irányuló keresetét ebben az eljárásban. A felperesnek - a megállapítási per jogerős befejezése nélkül - még nem nyílt meg a hitelezői követelés érvényesítése iránti joga.

Az ítéletablának a marasztalási kereset tekintetében hivatalból észlelnie kellett a Pp. 130. § (1) bekezdésének f) pontja szerint előálló pergátló körülményt, a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó, 157. § a) pontja és 158. §-ának (1) bekezdése szerint eljárva.

A fellebbezés érdemi elbírálása körében megállapította a Fővárosi Ítéletábla, hogy az alperes felelősségének megállapítására irányuló kereset tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helytálló az abból levont jogi következtetése is, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt tényállási elemek közül, megállapítható volt az alperes ügyvezetőként kifejtett jogellenes magatartása, a hitelezői érdekek sérelme, elsődlegesen a 2006., 2007. üzleti évekre vonatkozó éves beszámolók külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének elmulasztása miatt [Cstv. 33/A. § (2) bekezdés].

Az éves beszámolókra vonatkozó kötelezettség teljesítésekor hatályos Cégtv. 18. § (1) bekezdésének előírása szerint a számviteli törvény szerinti beszámolót a cégbíróságon letétbe helyezni, közzététel céljából pedig a céginformációs szolgálathoz kötelező volt megküldeni, mégpedig a Számviteli törvény rendelkezéseinek megfelelően.

A Számviteli törvény 153. § (1) bekezdése, valamint 154. § (1) és (7) bekezdései szerint az üzleti év mérlegfordulónapjától számított 150 napon belül, azaz a tárgyévet követő év május 31-ig volt köteles teljesíteni az alperes az általa vezetett társaság éves beszámolójának letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét. A 2006. üzleti évre vonatkozó beszámolót 2007. május 31-ig, a 2007. üzleti évre vonatkozó beszámolót 2008. május 31-ig köteles volt letétbe helyezni a cégbíróságon és azzal egyidejűleg megküldeni a céginformációs szolgáltatnak közzététel céljából.

Megállapítható volt jelen ügyben, hogy az alperes e kötelezettségének a jogszabályban [Számviteli törvény, Cégtv.] előírt módon és időben nem tett eleget. Nem volt e kötelezettség teljesítéseként elfogadható a 2007. december 10-én kelt és a céginformációs szolgáltatnak 2008. március 7-én megküldött 2006. üzleti évre vonatkozó beszámoló, sem pedig a 2007. évi beszámoló megküldése, amelyet a csatolt példány tanúsága szerint az alperes 2008. május 28-i keltezéssel állított össze és 2008. szeptember 22-én (pontosan nem ismert személy: „Sz.Tné” részére) adott át.

Egyetértett a másodfokú bíróság a felperes és az elsőfokú ítélet arra vonatkozó álláspontjával is, hogy nem felelt meg a hitelezői érdekek elsődlegessége követelményének az alperes által tanúsított azon ügyvezetői eljárás, hogy a társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzete bekövetkezését követően (2006. december 31.) az alperes nem a szabályozott utat választotta az adós gazdasági életből való kivezetésére; csak 2008. április 23-ával gondoskodott a tagok döntéséről a cég jogutód nélküli megszüntetése érdekében, mégpedig azt követően, hogy ő maga a társaság tevékenységét „kiszervezte” (általában alapított és más társaságba átvitte), ingóvagyonát értékesítette, amellyel gyakorlatilag ügyvezetőként maga végezte el a cég tevékenységének - ellenőrizetlen keretek közötti - felszámolását és vagyonának értékesítését.

Az alperes által lebonyolított likvidációs munka a jogszabályi előírások szerint arra felhatalmazott személy jogállását igényelte volna; mindezen feladat elvégzésére a társaság jogutód nélküli megszüntetésének elhatározását követően a végelszámoló, az adós felszámolásának elrendelése esetén pedig a felszámoló lett volna jogosult és köteles, a Gt. 66. § b) pontja, 141. § (2) bekezdés q) pontja, a Cégtv. VIII. fejezetében foglalt 94-113. §-ai és a Cstv. 1. § (3) bekezdése, 34. § (1) és (2) bekezdése, 48. § (1) bekezdése alapján.

A Cstv. 33/A. §-ában foglalt rendelkezések - a Gt.-nek a vezető tisztségviselő felelősségére vonatkozó szabályaival összhangban [30. § (3) bekezdés] - a fizetéseképtelen gazdálkodó szervezet jogellenes továbbműködtetésének esetére teremti meg a felszámolás alá került gazdasági társaságok vezető tisztségviselői közvetlen, deliktuális alapú helytállási kötelezettségét a hitelezőkkel szemben.

Fenyegető fizetéseképtelenség állapotába került gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének elsődleges feladata a hitelezői veszteségek minimalizálása, a fizetéseképtelen gazdálkodó szervezet gazdaságból való mielőbbi és szabályozott kivezetése. Amennyiben közeli csődhelyzet ellenére a vezető tisztségviselő a jogszabályban előírt követelményeket megszegve, nem veszi figyelembe a hitelezők jogos elvárásait és nem a jogszabályban szabályozott módot választja a cég gazdaságból történő kivonulásához, mögöttes felelőssége alapján magánvagyonából köteles helytállni a társaság hitelezőivel szemben, pótolva a csődtömeg hiányát.

A tartozásait esedékességgel kiegyenlíteni nem képes - fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került - adós esetében, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre a törvényszék, hogy az alperes ügyvezetőként nem a jogszabályban szabályozott módot választotta az adós gazdaságból történő kivezetéséhez.

Nem felelt meg a hitelezői érdekek elsődlegességére vonatkozó követelménynek az az ügyvezetői eljárás, hogy az adós működésének „fenntartásával”, a bevételszerző gazdasági tevékenységet, valamint az adós vagyonát ellenőrizetlen keretek között kivonta a cégből.

Figyelemmel annak tényére is, hogy az alperes mulasztása miatt nem került sor a társaság iratainak szabályszerű átadására a felszámoló felé, az alperes ügyvezetőként nem számolt el az általa vezetett adósi társaság vagyonával és működésével a végelszámoló felé a Cégtv. 98. § (3) bekezdésének a)-d) pontjaiban előírt rendben, az alperesre hárult a perben annak bizonyítása a felelősség alóli kimentés körében, hogy az adós vagyonát jogszerűen használta fel. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésével csődvagyonná vált adósi eszközök helyes, rendeltetésszerű és a törvényi mércének (hitelezői érdekek elsődlegessége követelményének) is megfelelő felhasználásáról az alperesnek végső soron ebben a perben kellett volna számot adnia.

Az alperes által csatolt iratok és a perben kirendelt könyvszakértő véleménye azonban nem volt alkalmas a felelősség alóli mentesülés alátámasztására.

Szakértői vizsgálat tárgyává kizárólag olyan könyvelési dokumentumok voltak tehetőek a perben (főkönyvi kivonat, kimutatás, éves beszámoló), amelyek összeállítását megfelelő számviteli bizonylat és analitika, leltár nem támasztotta alá. Minderre a szakértői vélemény maga is utalt (43. sorszámú irat 3., 7. oldalán). A szakértő nem állapította meg az alperes előadásának és az általa - nem igazolt adatok alapján - összeállított kimutatásnak a helytállóságát. A szakértő a főkönyvi könyveléssel megegyező alperesi kimutatás adattartalmát illetően, valamint az eszközök értékesítésével kapcsolatban úgy fogalmazott, hogy az részleteiben nem ismeretes; a rendelkezésre álló iratok alapján a szakértő nem tudta vizsgálni az eszközök eladásából befolyt pénzeszközök felhasználását, illetve a szállítói és egyéb kötelezettségek teljesítését. A szakvélemény az eszközök összetételét tartalmazó analitikák és eszközleltárak hiányában, illetve amiatt, hogy a főkönyvi könyvelés nem tartalmazza tételesen az eszközöket, az alperes által lebonyolított eladásokat csak globálisan - a főkönyvi számlák adattartalma körében - találta értékelhetőnek.

Az alperes által a perben megjelölt - a főkönyvi számlák és a beszámolók tartalmaként is általa megadott, további bizonyítékkal alá nem támasztott - adatok önmagukban nem voltak elfogadhatóak; a kényszerűen azok vizsgálatára szorító szakértői bizonyítás ugyancsak nem volt képes igazolni az adós vagyonának jogszerű, a hitelezői érdekeknek megfelelő felhasználását az alperes részéről.

Rámutat az ítélet tábla arra is, hogy az alperes előadásának és az általa összeállított kimutatásoknak a helyességét egyértelműen kétségbe vonta a tanúbizonyítási eljárás eredménye. **St.S.** tanú határozottan beszámolt az őt megillető - vevőként az alperest és házastársát terhelő - üzletrész vételár fizetési kötelezettség mikénti teljesítéséről [3.G.40.364/2010/92. számú tárgyalási jegyzőkönyv], amelyről a társaságban még fennálló státuszára tekintettel bírt tudomással. A tanú vallomását, miszerint a tagok döntése értelmében az adós vagyonából, az ingóvagyon értékesítésének bevételeiből kerül és került sor az üzletrész vételár kifizetésére, alátámasztotta az alperesnek az első személyes meghallgatása során tett - utóbb ugyan visszavont - azon nyilatkozata is, hogy „a cégtől kapott” 20,5 millió forintot a cégtársa a cégből való távozását követően. (Az alperes utóbb e nyilatkozatát megfelelő indokolás és magyarázat nélkül, a 13. sorszámu beadványban visszavonta; perbeli előadásának értékelése azonban nem volt kizárt a Pp. 206. §-a szerint.)

Az alperes által csatolt 2006. évi jövedelemigazolásokból (16/A/5,6.) - az alperes esetében 1.500.000 forint, házastársára nézve 2.154.771 forint összevontan adózó jövedelemből - nem volt megállapítható a 19.000.000 forint összegű vételár ezen forrásból való teljesítése.

Az okozott társasági vagyonsökkenés mértékének megállapítása, amelyre az ügyvezetői felelősség vizsgálható volt a Cstv. jelen ügyben irányadó 33/A. § (1) bekezdése szerint, helytállóan, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével történt az elsőfokú bíróság ítéletében.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú eljárásban kirendelt szakértő e körben pontos választ adni nem tudott. Szakértői vizsgálattal nem volt megállapítható az adós vagyontárgyainak pontos piaci értéke, az egyes eszközök, azok adatainak, alapvető jellemzőinek és állapotának ismerete nélkül (szakvélemény 8. oldal), megfelelő könyvelési iratok, dokumentáció (könyvelési alapbizonylatok, tárgyi eszköz analitikák) hiányában.

Annak hangsúlyozásával, hogy a bizonyítási eljárás eredményének ezen hiánya az alperes mulasztására vezethető vissza, a társaság iratainak felróható kezelése, átadásának jogszabályba ütköző elmulasztása miatt, rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az utolsó közzétett, a 2005. évi mérlegben kimutatott 45.116e forint (45 millió 116 ezer forint), illetve a 2006. évi mérlegben szereplő 41.588e (41 millió 588 ezer forint) forint társasági vagyonnal az alperes ügyvezetőként köteles volt elszámolni.

E kötelezettségének az alperes nem tett eleget, nem igazolta a vagyon rendeltetésszerű, a társaság rendes gazdálkodása körében történt, az adós tevékenységi körébe eső ügyletek teljesítésével való felhasználását. Az alperes előadását e körben - alapbizonylatok, analitika nélkül - a lefolytatott bizonyítási eljárás nem támasztotta alá, **St.S.** tanúvallomása ugyanakkor, a már kifejtettek szerint, cáfolta.

Az el nem számolt társasági vagyon mértékén belül megállapítható volt a kereset szerinti összegben a 28.462.471 forintos vagyonsökkenés.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felelősség megállapítására vonatkozó részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - kiegészített indokolással - helyben hagyta, a marasztalási kereset tekintetében pedig a felmerült pergátló körülmény miatt, a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 130. § (1) bekezdésének f) pontja, 157. § a) pontja és 158. §-ának (1) bekezdése szerint a pert megszüntette és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részében a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

A másodfokú bíróság döntése érintette egyúttal az elsőfokú eljárásban figyelembe vehető - érdemben elbírált - pertárgyértéket, az ítélet tábla ezért leszállította a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint, a pervesztes alperes által fizetendő perköltség összegét, a felperes által lerótt 27.000 forint kereseti illeték, az általa előlegezett 147.447 forint szakértői díj, 2.557 forint tanúdíj és a 32/2003. (VIII. 22.)

IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerint, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban, mérlegeléssel meghatározott 400.000 forint +áfa ügyvédi munkadíjból álló összegre.

A marasztalási kereset tekintetében feljegyzett 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illeték törléséről az ítéltábla az Itv.-nek a keresetmódosítás előterjesztésekor hatályos, illetékmentességet előíró 57. § (1) bekezdésének a) pontja, 80. § (1) bekezdésének i) pontja szerint rendelkezett.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az alperes köteles viselni az oldalán felmerült másodfokú perköltséget [Pp. 239. §, 78. § (1) bekezdés]; kötelezte továbbá a másodfokú bíróság a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének, valamint az illetékfeljegyzési jogra tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéknek a megfizetésére [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5), (6), 4/A. § (1) bekezdés, Itv. 59. § (1) bekezdés, 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés].

Budapest, 2016. május 11.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Gáspár Mónika s.k.
előadó bíró

. Senyei György s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)

Fővárosi Ítéltábla
15.Gf.40.096/2016/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Réti, Antall és Társai Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Dr. Kálmán Kinga Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen, vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k i j a v í t ó v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla a 2016. május 11. napján kelt, 15.Gf.40.096/2016/4/II. számú ítéletének rendelkező részét akként javítja ki, hogy helyesen az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét szállította le 1.512.867 (Egymillió-ötszáztizenkétezer-nyolcszázhatvanhét) forintról 685.004 (Hatszáznyolcvanötezer-négy) forintra.

E végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Ítéltábla előtt 15.Gf.40.096/2016. ügyszámon a Budapest Környéki Törvényszék 3.G.40.364/2010/103. számú ítéletének másodfokú felülbírálatára indult eljárás. Az elsőfokú ítélet szerint a törvényszék megállapította, hogy az alperes mint az **Ú Kft. "f.a."** vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal a társasági vagyont 28.462.471 forint mértékben csökkent, amely vagyonsökkenés erejéig az alperes kártérítési felelősséggel tartozik a felszámolási eljárás során ki nem egyenlített hitelezői követelésekért; kötelezte egyúttal az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 28.462.471 forintot és 1.512.867 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet tábla a 2016. május 11-i másodfokú tárgyaláson meghozott ítéletében az alperes marasztalására irányuló kereset tekintetében a pert megszüntette és az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részben hatályon kívül helyezte; az elsőfokú bíróság ítéletének megállapításra vonatkozó rendelkezését helyben hagyta; a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.512.867 forintról 685.004 forintra leszállította és elrendelte a le nem rótt 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illeték törlését. Kötelezte egyúttal az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 48.000 forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A másodfokú bíróság hivatalból észlelte, hogy ítéletében elírás folytán tévesen szerepel az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség megfizetésének kötelezettsége (iránya), a felperes és az alperes pozíciójának feltüntetése, ezért a Pp. 239. §-a, valamint a 224. § (1) bekezdése szerint eljárva rendelkezett határozatának kijavításáról.

Budapest, 2016. május 26.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Gáspár Mónika s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Senyei György
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)